

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2015 r. – Novartis/OHIM – Meda (Zimara)**(Sprawa T-238/15)**

(2015/C 228/28)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Douglas)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Meda AB (Solna, Szwecja)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Zgłaszający:* Meda AB*Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny wspólnotowy znak towarowy „Zimara” – zgłoszenie nr 9 782 764*Postępowanie przed OHIM:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie R 636/2014-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – Klujew/Rada**(Sprawa T-244/15)**

(2015/C 228/29)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Andrij Klujew (Donieck, Ukraina) (przedstawiciel: R. Gherson, solicitor)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 1) w zakresie, w jakim owe akty dotyczą skarżącego;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) nie mają zastosowania do skarżącego ze względu na ich bezprawność.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący podnosi, że decyzja Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r., ze zmianami (zwana dalej „decyzją”), w zakresie w jakim nakłada na skarżącego środki ograniczające, jest sprzeczna z wyraźnie wskazanymi w tej decyzji wartościami (przykładowo demokracja, praworządność, poszanowanie praw człowieka), a także narusza zasady i cele wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (zwanej dalej „WPZiB”) określone w art. 21 TUE. Z tego względu decyzja ta nie spełnia wymogów pozwalających na oparcie jej na art. 29 TUE. Ze względu na nieważność decyzji Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TFUE w celu przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r., ze zmianami (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Niedawne wydarzenia jednoznacznie wskazują, że ukraińskie organy ścigania i organy sądowe nie będą traktować skarżącego w sposób sprawiedliwy, niezależny i bezstronny.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący utrzymuje, że nie spełnia kryteriów umieszczenia jego nazwiska w wykazie ujętym w załączniku do decyzji i do rozporządzenia (zwanym łącznie dalej „spornymi aktami”). W chwili umieszczenia jego nazwiska w tym wykazie ukraińskie organy nie prowadziły przeciwko skarżącemu postępowania karnego za sprzeniewierzenie funduszy i aktywów publicznych lub za nadużycie władzy, których skutkiem miało być zmniejszenie się stanu ukraińskich funduszy i aktywów.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła jego prawo do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej. Skarżącemu nie przedstawiono poważnych, wiarygodnych i konkretnych dowodów przemawiających za koniecznością objęcia go środkami ograniczającymi. W szczególności nic nie wskazuje na to, że Rada poddała starannej i bezstronnej analizie powody mających uzasadnić ponowne umieszczenie jego nazwiska w wykazie w świetle informacji przekazanych przez skarżącego.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący podnosi, że Rada nie przedstawiła wystarczających powodów przemawiających za umieszczeniem jego nazwiska w wykazie. Wskazane powody nie zawierają żadnych szczegółów i sprowadzają się do ogólnych twierdzeń opartych na stereotypach.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada rażąco naruszyła jego podstawowe prawa do ochrony własności i dobrego imienia. Środki ograniczające nie mają „oparcia w prawie”; zostały nałożone bez zapewnienia skarżącemu odpowiednich gwarancji dających mu możliwość skutecznego zwrócenia się do Rady w jego sprawie; nie ograniczają się do konkretnej części jego majątku, która ma pochodzić ze sprzeniewierzonych środków publicznych, ani nawet do wartości środków, które miałyby być sprzeniewierzone; sądy w innych krajach uznały fakt ich nałożenia za potwierdzenie winy skarżącego, wskutek czego podjęły niekorzystne dla skarżącego działania.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący utrzymuje, że Rada oparł swoją decyzję na błędnych okolicznościach faktycznych. Twierdzenia, że ukraińskie organy prowadzą przeciwko skarżącemu postępowanie karne za sprzeniewierzenie funduszy i aktywów publicznych lub za nadużycie władzy, których skutkiem miało być zmniejszenie się stanu ukraińskich funduszy i aktywów, czy też że skarżący jest prawdopodobnie winny stawianych mu zarzutów, są oczywiście nieprawdziwe.
7. Zarzut siódmy, podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia bezprawności, w którym skarżący twierdzi, że jeżeli art. 1 ust. 1 decyzji oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia interpretować w ten sposób, że przepisy te dotyczą, po pierwsze, wszelkich dochodzeń prowadzonych przez ukraińskie organy, niezależnie od tego, czy w ich przedmiocie wydano jakiegokolwiek orzeczenie czy też wszczęto jakiegokolwiek postępowanie będące podstawą dla ich prowadzenia bądź dotyczące ich kontroli lub nadzoru nad nimi, oraz, po drugie, „wszelkich nadużyć władzy w celu uzyskania bezpodstawnej korzyści”, niezależnie od tego, czy skarżącemu faktycznie postawiono zarzut sprzeniewierzenia środków publicznych, sformułowane w tych przepisach kryteria umieszczenia w wykazie – mając na uwadze ich arbitralny zakres wynikający z tak szerokiej interpretacji – nie miałyby podstawy prawnej lub byłyby nieproporcjonalne względem celów, jakie wskazano w decyzji i w rozporządzeniu. Tak sformułowane kryteria umieszczenia w wykazie byłyby w rezultacie bezprawne,